

41 NĂM SAU.

CÚ "FINALE" LỖ LÙNG CỦA MỘT BẢN ĐÀN

(Bài 5).

Thứ Hai 15/8/2016

Đem theo cuốn Nhật Nguyệt trên chuyến bay China Airlines về Mỹ, tôi thốt rùng mình rung cảm khi đọc tiếp đúng ngay trang ghi "**ngày 15/8/1974**" trong tác phẩm đang cầm trên tay.

Gập cuốn sách, nhắm mắt một lúc lâu trong hồi tưởng... Có khi lại hồi tiếc, "*Sao không đọc đoạn này cho anh và Giang nghe trong chiều Thứ Bảy vừa qua ngồi tại nhà anh?*"

Đứa con gái mảnh mai nhưng có cái tâm hồn mãnh liệt đang chập chờn hiện ra trước mắt. Bốn mươi hai năm xưa tại Nha Trang, "**đúng ngày tháng này**", tôi đã viết vào nhật ký, kể lại câu chuyện gặp gỡ buổi ấy:

Khi biết anh phải đi Dalat ít ngày, tôi e dè hỏi:

- Trước lúc khởi hành, có thể nào anh cho em được một hôm có anh trọn vẹn?

Anh gật đầu:

- Đó cũng là mơ ước của anh, em sẽ đi chợ và anh làm bếp.

- Điều thứ hai: Những ngày Dalat, anh sẽ viết tiếp vào nhật ký em những gì anh sống và nghĩ?

Anh nhìn tôi, vẻ ngậm ngùi chột lộ ra trên mặt:

- Tại sao những cái đơn giản hết sức chỉ đến muộn màng trong định mệnh? Giá mà được trở về 7, 8 năm trước, anh có thể đánh đổi cả cuộc sống để có em.

Tôi lắc đầu, buồn bã:

- Nhưng mà giá 7, 8 năm trước gặp anh, em cũng chỉ ước mơ chừng ấy. Sở dĩ xin anh điều sau vì đó chính là những gì em còn giữ được nếu một mai đã mất hẳn anh.

Anh ôm ghì tôi:

- Tội cho em! Anh không bao giờ nghĩ rằng ngày giờ này được gặp em tuyệt diệu như thế. Cứ tưởng như mình đang trong một giấc mơ huyền hoặc."

Bỗng đứng, điệu thẳng thốt, anh bật lên câu hỏi:

- Nhưng tại sao lúc nào trong óc em cũng chỉ hờm cái ý nghĩ mình mất nhau vĩnh viễn?

Câu nói đánh mạnh vào đầu tôi một sự kiện chính tôi cũng không ngờ. Có thể nào như thế? Quãng đời quá khứ không xa

bao nhiêu với những dấu ấn tan vỡ đậm đà đã đánh mất đi của tôi niềm hân hoan trước một tương lai rộn rã? Có phải tôi đang đi quá nhanh trên con đường tình yêu bằng đôi hia bầy dặm? Có phải tôi đang quăng tuốt một hiện tại nồng nàn của năm 1974 sang mãi đến năm 2000, để rồi tự mình hoài niệm thời gian trong nỗi cảm xúc rưng rưng?

Tôi cúi đầu, nghe từ anh một câu hỏi đượm đầy trách móc:

- Em không tin rằng anh yêu em thật sao?

Tôi nhìn lảng ra ngoài cửa sổ:

*- Em tin lắm chứ, nhưng phải nói, em tin hơn một điều rằng **"Em chỉ có anh thật sự ngày nào em đã mất anh."***

Cả hai cùng im lặng.

Thật lâu... Giọng anh van nài nhỏ nhỏ:

- Đừng bỏ anh! Hãy nói là dù trong bất cứ hoàn cảnh nào em cũng không bao giờ bỏ anh để một mình cất bước giang hồ rong duỗi.

Trái tim tôi thắt lại.

- Nói đi em!, anh tiếp, điệu hoảng hốt.

Nhìn sâu vào mắt anh, tôi giơ cao bàn tay phải:

Em hứa rằng sẽ không từ bỏ anh ngày nào anh còn cần đến tình yêu của em.

Lời hứa ngày xưa, có phải rằng bốn mươi hai năm sau, tôi đang TIẾP TỤC thực hiện? Có phải trong tư tưởng tôi, "chẳng có gì thay đổi" khi một lúc nào nhận ra bất chợt "**vai trò mình**" trong SỰ CẦN THIẾT LÀM SỐNG DẠY CON NGƯỜI ÂM NHẠC CỦA ANH.

Ôi!...

(Bài tạm ngưng...)

*Trần Thị Bông Giấy,
Đêm thứ nhì từ Dalat trở lại San Jose,
thứ Ba Aug. 16/2016)*

□